

[Formanden.]

Disse spørgsmål vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Medlem af folketinget Hanne Reintoft har meddelt mig, at hun ønsker til handelsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Finder ministeren, at det er i overensstemmelse med regeringens officielle politik over for udenlandske arbejdere (fremmedarbejdere), der er beskæftiget af danske arbejdsgivere, at danske rederier ved beskæftigelse af udenlandsk arbejdskraft yder en aflønning, der ligger ganske betydeligt under den aflønning, der gives danske statsborgere?“

Dette spørgsmål vil blive optaget på dagsordenen for tingets spørgetid onsdag den 21. januar.

Med skrivelse af 22. december 1969 har handelsministeren fremsendt den af egnsudviklingsrådet i henhold til § 3, stk. 6, i lov om egnsudvikling afgivne beretning om rådets virksomhed i tiden 1. september 1967 til 31. marts 1969. Eksemplarer er omdelt.

Skriftligt besvaret spørgsmål.

Af *Sigsgaard* til boligministeren (18. december 1969):

„Vil ministeren tage initiativ til at sikre, at bestemmelsen i lov om leje § 44, stk. 1, hvori det hedder, at „rabatydelser og lignende, som opnås i forbindelse med indkøb af brændsel m. v., skal godskrives varmeregnskabet“, bliver overholdt?“

Begrundelse.

Det er en kendt sag, at der ofte er stor afstand mellem olieselskabernes officielle priser og de priser, der faktisk betales af større kunder.

De fleste af selskaberne er pligtige at anmelde deres officielle priser og rabatlistor til monopoltilsynets register. Tilsynet har endvidere lovhjælp til at kræve individuelle priser og rabatter anmeldt og offentliggjort, men denne hjælp benyttes ikke, som det fremgår af svaret på et spørgsmål stillet af mig til handelsministeren den 27. august d. å.

De individuelle rabatter er meget betydelige. Således har listeprisen for fyrings-

olie siden 1. april været 240 kr. inkl. moms og levering, og der ydes officielt kvantumsrabatter op til 15 kr. pr. 1.000 l ved et årsforbrug på 100.000 l. Men det er mig bekendt, at en række boligselskaber får fyringsolien leveret for 168 kr. pr. ton. De får altså en væsentlig større rabat end den officielle.

I disse tilfælde må det antages, at hele rabatydelser kommer lejerne til gode i overensstemmelse med lejelovens § 44, stk. 1, men der er grund til at antage, at dette for privatejede ejendommers vedkommende ikke altid er tilfældet. Under alle omstændigheder gør de individuelle, ikke-offentliggjorte rabatter det muligt for ejere af udlejningsejendomme at skaffe sig ekstrafor tjeneste på lejernes bekostning.

Lejelovens bestemmelser om, at rabatter skal komme lejerne til gode, pålægger efter min mening boligministeren en forpligtelse til at gøre alt for, at dette også i praksis sker. Dette er baggrunden for mit spørgsmål.

Boligminister *Hastrups* svar (22. december 1969):

Den nævnte bestemmelse i lejelovens § 44, stk. 1, blev indsat i loven i 1967 efter forslag af justitsministeriets udvalg af 18. november 1965. Ifølge udvalgets betænkning I (nr. 409) vedrørende foranstaltninger til hindring af udnyttelse af bolig-mangelen havde repræsentanter for lejerforeningerne over for udvalget fremsat ønske om en udtrykkelig bestemmelse om, at rabatydelser eller lignende, der opnås i forbindelse med indkøb af brændsel m. v., skal godskrives varmeregnskabet.

Det var såvel udvalgets som ministeriets opfattelse, at rabatydelser i forbindelse med indkøb af brændsel allerede efter dagældende ret skulle godskrives varmeregnskabet, men for at undgå enhver tvivl blev en direkte bestemmelse optaget i loven.

Såfremt en udlejer undlader at godskrive varmeregnskabet de rabatydelser og lignende, som opnås i forbindelse med indkøb af brændsel m. v., vil dette ikke alene være en overtrædelse af bestemmelserne i lejeloven, men forholdet vil tillige kunne være strafbart i henhold til straffeloven.

Ifølge lejelovens § 51 skal udlejerens fremlægge varmeregnskabet senest 4 måneder efter varmeregnskabsperiodens afslutning,